

manden med vold eller trusler om vold tvinger kvinden til samleje, og hvis gerningsmanden bruger volden eller truer med vold, vil han næppe være i tvivl om, at kvinden ikke går med til samlejet frivilligt, og så foreligger der ikke uagtsom, men forsætlig voldtægt efter straffelovens § 216.

Det, der tidligere navnlig er blevet anført til støtte for en kriminalisering af uagtsom voldtægt, er imidlertid, at det vil kunne løse nogle bevisproblemer i sager, hvor parterne giver udtryk for en forskellig opfattelse af, om kvinden frivilligt gik med til samleje eller ej.

Heroverfor er det bl.a. blevet anført, at der også for at kunne dømmes for uagtsom voldtægt måtte kunne føres bevis for nogle objektive momenter, der burde have gjort manden klar over, at kvinden ikke ønskede samlejet, og derfor ville en sådan bestemmelse alligevel ikke kunne løse de væsentlige bevismæssige problemer i voldtægtssagerne.

Hertil kommer, at det synes at være sådan i praksis, at bevisproblemer i langt de fleste sager vedrører det faktiske hændelsesforløb, f.eks. om der blev anvendt vold eller trusler om vold, mens det ikke forekommer i noget nævneværdigt omfang, at parterne er enige om det faktiske hændelsesforløb, men har en forskellig opfattelse af, om samlejet var frivilligt.

Det er også blevet anført, at tidligere erfaringer tyder på, at eksistensen af en mildere straffebestemmelse kan have den virkning, at forhold, der reelt måtte betegnes som voldtægt, i stedet henføres under den mildere bestemmelse. Det er noget, som bl.a. Straffelovrådet tidligere har peget på.

Efter min opfattelse kan man ikke afvise, at der vil være en reel risiko for en sådan udglidning i praksis, hvis der blev indført en bestemmelse om uagtsom voldtægt.

Dette ville i givet fald være særdeles uheldigt, bl.a. i lyset af, at overtrædelsen af en bestemmelse om uagtsom voldtægt efter de gældende udmålingsprincipper i straffelovgivningen må bedømmes væsentlig mildere end forsætlig voldtægt, på samme måde som f.eks. uagtsomt manddrab generelt straffes betydelig mildere end forsætligt manddrab.

Der kan også være grund til at nævne, at der er en lang række andre alvorlige forbrydelser i straffeloven, der heller ikke er kriminaliseret i

uagtsom form; det gælder f.eks. røveri, afpresning og de generelle bestemmelser om ulovlig tvang og trusler, dvs. § 260 og § 266.

På baggrund af det, jeg har anført, er det min opfattelse, at kriminalisering af uagtsom voldtægt ikke vil bidrage til at styrke kvinders retsstilling ved seksualforbrydelser. Tværtimod kan en sådan straffebestemmelse som nævnt få den utilsigtede konsekvens, at forhold, der reelt er forsætlig voldtægt, i stedet bliver henført under uagtsomhedsbestemmelsen med en deraf følgende væsentlig lavere straf.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Ja, tak til justitsministeren. Der er en kort bemærkning fra fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

I forbindelse med gennemgangen af de skærpede strafferammer for voldtægt, som justitsministerens regering har været med til at gennemføre, brugte justitsministeren udtrykket de gode resultater på det her område.

Jeg vil gerne spørge, hvad justitsministeren egentlig mener med det.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det, jeg mente med det, var, at da vi gennemførte straffeskærpselspakken, der blev vedtaget i sommeren 2002, blev der fra flere sider, også fra politisk side, givet udtryk for en vis skepsis over for, hvorvidt de straffeskærpselser, som et meget bredt flertal i Folketinget gennemførte, nu ville slå igennem i praksis.

Når jeg henviste til de gode resultater, så var det for at understrege, at de redegørelser, som foreligger fra Rigsadvokaten, jo klart viser, at på langt de fleste områder, hvor Folketinget vedtog straffeskærpselser, er de slået igennem i praksis, så det er til at se.

Det synes jeg er udtryk for, at domstolene lytter til og læser den lovgivning, der bliver vedtaget herinde, og medtager den i den praksis, som foregår ved domstolene, og jeg synes, det er meget glædeligt, at man ikke fortsætter den store diskussion, der har været mellem Folketinget på den ene side og domstolene på den anden side, om, hvem der lovgiver, og hvem der dømmer i dette land.